

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117214951
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117214951.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobkyne G. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XX, XXX XX V., právne zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 19Csp/137/2017-79 zo dňa 14. januára 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I..

II. M e n í rozsudok vo výroku III. tak, že žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

III. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni z titulu primeraného finančného zadostučinenia sumu 750 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 19 písm. d), § 255, § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa podala na súde prvej inštancie dňa XX.XX.XXXX žalobu o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX (vec vedená pod sp. zn. 29C/168/2014) a následne sa žalobou doručenou dňa 28.07.2014 domáhala určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX (vec vedená pod sp. zn. 29C/274/2014). Obe veci boli spojené na spoločné konanie, pričom rozsudkom zo dňa 11.02.2015, č.k. 29C/168/2014-86 súd rozhodol tak, že dohody o zrážkach zo mzdy sú neplatné. V obidvoch prípadoch mal súd preukázaný naliehavý právny záujem žalobkyne, pričom v príslušných úverových zmluvách chýbali podstatné náležitosti (špecifikácia mesačných splátok a ročná percentuálna miera nákladov) pre ktoré sa úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov. Súd tiež dospel k záveru o absolútnej neplatnosti napadnutých

dohôd s tým, že u žalobkyne absentovala zhoda vôle s prejavom, ako aj to, že v napadnutých dohodách chýbalo označenie platiteľa mzdy a tiež nebola určito vymedzená ani pohľadávka. Uvedené dohody obsahovali iba sumu poskytnutých úverov, avšak predmetom dohôd bolo aj nešpecifikované príslušenstvo pohľadávok a zmluvné pokuty. Predmetný rozsudok bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.10.2016, sp. zn. 6Co/150/2015.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 09.06.2017 domáhala voči žalovanému primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- Eur a ďalšou žalobou sa domáhala žalobkyňa rovnako zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- Eur, oba na tom istom podklade, a teda, že v konaní pod sp. zn. 29C/168/2014 bola v celom rozsahu úspešná. Súd uznesením zo dňa 15.11.2018 spojil obe veci na spoločné konanie. Poukázal na to, že v danom prípade súd neskúma, či reálne vznikla žalobkyňi ako spotrebiteľke nejaká ujma, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Oba úvery je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov, k obom od počiatku boli uzatvorené neplatné dohody o zrážkach zo mzdy a plnenie, ktoré žalovaný mienil vymôcť od žalobkyne bolo nad rámec zákona. Priznanie finančného zadosťučinenia v danom prípade, teda základ nároku ako taký je v celom rozsahu dôvodný. Konanie žalovaného teda súd považoval za jednoznačne nekalé vo vzťahu k žalobkyňi a preto je dôvodné podľa názoru súdu primerané finančné zadosťučinenie za každé samotné porušenie práva napriek tomu, že bolo o ňom rozhodnuté jedným rozhodnutím. Súd však zohľadnil, že v danom prípade žalobkyňa podala dva samostatné návrhy na primerané finančné zadosťučinenie, pričom sa domáhala primeraného finančného zadosťučinenia v súvislosti s každým úverovým vzťahom, resp. každou neplatnou dohodou o zrážkach zo mzdy samostatne, pričom v jednom konaní uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- Eur a v druhom konaní vo výške 1.000,- Eur. Keďže oba prípady úverových vzťahov boli rovnaké, posúdil oba nároky rovnako s tým, že považoval za výšku primeraného finančného zadosťučinenia dôvodnú vo výške 750,- Eur za obe porušenia práva.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že keďže obe strany sporu mali vo veci rovnaký úspech, súd nárok na náhradu trov konania žiadnej strane nepriznal.

6. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a to proti výroku III.. Odvolanie podala z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu veci a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Uviedla, že názor, ktorým sa riadil súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania je mylný, ak uvažoval o pomere úspechu a neúspechu ako o pomere medzi sumou uplatnenou žalobou a sumou, ktorú priznal. Ak súd priznal nárok vo výške podľa vlastnej úvahy, teda z toho pohľadu vo výške 100% z vlastnej úvahy, v takom pomere úspechu a neúspechu mal priznať aj náhradu trov konania, teda v rozsahu 100%. V takomto prípade nejde o pomer prevažujúcej miery úspechu strán podľa hodnoty sporu obsiahnutej v žalobe, ale je potrebné aplikovať § 264 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z.. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok v napadnutom výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný, a to proti výroku I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, a to pokiaľ ide o výšku nároku a tiež pokiaľ ide o základ priznaného nároku. Uviedol, že napadnutý rozsudok neobsahuje označenie žiadnej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania alebo z jeho úvahy, ktorou by bola odôvodnená suma 750,- Eur a teda z rozsudku nie je zrejmé, v čom je daná jeho primeranosť a tiež nie je zrejmé ani označenie, ktoré právo spotrebiteľa bolo porušené v zmysle akého ustanovenia. Ďalej namietal, že z napadnutého rozsudku nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v súvislosti s podanou žalobou. Uviedol, že ak by zákonodarca chcel priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne domáhal jeho ochrany na súde. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100% trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň si žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní, a to v plnom rozsahu.

8. Žalobca a ani žalovaný sa k podaným odvolaniam ďalej nevyjadrili.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné a odvolanie žalovaného nie je dôvodné, čo do výroku I. rozsudku.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanim porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnym právnym posúdením veci a nesprávnym zistením skutkového stavu, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. K námietke nerespiktabilnosti rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že túto odvoláciu námietku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. - porušenie práva na spravodlivý proces. K uvedenej odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nerespiktabilné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je respiktabilné.

13. K námietke, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne zistil tak skutkový stav veci, ako aj prijal správny právny záver. Vzhľadom na uvedené, ako aj na to, že žalovaný bližšie nešpecifikoval túto odvoláciu námietku, odvolací súd mal za to, že ani tento odvolací dôvod nebol naplnený.

14. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, s to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

15. K námietke nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na

zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka bola naplnená vo vzťahu k výroku III. o trovách konania, a to vo vzťahu k posúdeniu úspechu strán konania.

16. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

18. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadostučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie sa určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadostučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobkyne, ktorá si po určení neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy uplatnila aj nárok na primerané finančné zadostučinenie, za šikanózne a v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

19. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto predostrel žalobkyni na podpis formulárovú zmluvu spolu s formulárovými dohodami o zrážkach zo mzdy, ako to konštatoval súd prvej inštancie vo svojom rozsudku, č.k. 29C/168/2014-86 zo dňa 11.02.2015, ktoré bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č.k. 6Co/150/2015-125 zo dňa 27.10.2016. Je teda zrejmé, že žalovaný požadoval od žalobkyne plnenia z úverov, ktoré boli bezúročné a bez poplatkov a v prípade, ak by žalovanému plnila, došlo by na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Takéto konanie bolo nepochybne spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné.

20. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadostučinenia odvolací súd poukazuje na to, že v prípade prvej úverovej zmluvy E. bola žalovaná povinná zaplatiť 2.565,36 Eur oproti dôvodnej sume 1.440,- Eur, čím by na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.125,36 Eur. V prípade druhej úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX bola žalobkyňa povinná zaplatiť sumu 945,42 Eur za poskytnutú čiastku limitu 420,- Eur, čím by sa žalovaný bezdôvodne obohatil vo výške 525,42 Eur. Z uvedených dôvodov sa preto podanými žalobami domáhala zaplata primeraného finančného zadostučinenia vo výškach 1.000,- Eur a 500,- Eur. Vzhľadom na to, že došlo k spojeniu predmetných konaní, v ktorých sa žalobkyňa domáhala zaplata primeraného finančného zadostučinenia, tzn. spolu sumy 1.500,- Eur, odvolací súd má za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného finančného zadostučinenia vo výške 750,- Eur za obe porušenia práva je primeraná povahe a

rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprímerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prvom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 750,- Eur ako vecne správny potvrdil (§ 387 C.s.p.).

22. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

23. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. XXXXX/XX, resp. XXXXX/XX).

24. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

25. Civilný sporový poriadok vo vzťahu k trovám konania upravuje dve skutkové podstaty. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípade, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 C.s.p. (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť však aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V takýchto prípadoch je vhodným riešením to, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 C.s.p.), keďže ten, ako je uvedené vyššie sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu (pozri aj Civilný sporový poriadok, komentár doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kolektív, nakladateľství C.H.Beck v Prahe, 2016, strana 926 - 927).

26. Predmetom konania vo veci samej bol nárok žalobkyne na zaplatenie požadovanej sumy z titulu primeraného finančného zadostučinenia. Pri podaní žalôb požadovala žalobkyňa zaplatenie sumy 1.000,- Eur a sumy 500,- Eur, kde však po preskúmaní všetkých okolností prípadu považoval súd prvej inštancie za primerané priznať žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 750,- Eur. Žalobkyňa tak bola podaním žaloby čo do základu úspešná, otázna bola len výška priznanej výšky primeraného finančného zadostučinenia, ktorého výška závisela práve od úvahy súdu.

27. Na základe vyššie uvedeného teda odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v treťom výroku týkajúceho sa trov konania rozhodol nesprávne, nakoľko mal žalobkyni priznať aj nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z dôvodu, že výška primeraného finančného zadostučinenia závisela od úvahy súdu.

28. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd dospel k záveru, že v prípade výroku o trovách konania bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a rozhodnúť o priznaní náhrady trov konania žalobkyni v rozsahu 100% voči žalovanému.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100%. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).